

LLIURAMENT DELS PREMIS DE PERIODISME ESPORTIU DE CATALUNYA

Palau del Parlament, 13 de març de 2006

En primer lloc, els vull agrair la seva assistència en aquest acte que el Parlament de Catalunya ha tingut un any més l'honor d'acollir. L'any passat ho vam fer a dalt, perquè aquesta sala estava ocupada per l'exposició dels vint-i-cinc anys. Enguany ho podem fer en aquesta sala, una sala que jo crec que té una llum especial.

I som feliços d'acollir actes com aquest, perquè, entre altres coses, és important que el Parlament sigui un parlament obert, és a dir que sigui sensible a tot allò que passa en la societat. I, és clar, no tinc cap mena de dubte que el món de l'esport és un dels miralls més importants del món en què vivim.

Vull felicitar també la Secretaria General de l'Esport per l'impuls i l'organització d'aquesta tercera edició dels Premis de Periodisme Esportiu de Catalunya, uns premis que reconeixen la importància creixent de l'esport i dels mitjans de comunicació en les nostres societats, però que, sobretot, ens recorden que, precisament per aquest paper cada cop més important, creix també la responsabilitat dels professionals vinculats a aquest àmbit vers la societat i vers el conjunt del país.

És per aquest motiu que, més enllà de felicitar els avui premiats, els vull agrair la seva tasca. Pel foment de l'esport de base o *amateur*, pel tractament de l'esport professional, pel tractament d'aquest esport en els diferents mitjans o per mostrar que l'esport, per exemple, no té per què estar barallat amb l'art literari, vostès mereixen un reconeixement. Vostès són exemple de feina ben feta. De vegades, també són exemple d'una trajectòria coherent i persistent. En definitiva, ensenyen un camí a la vegada que fan un servei a les persones.

Tots els premiats mereixen la meua més sincera felicitació. Tots la tenen, de tot cor. I, a més a més, per motius ben diferents. Però deuen estar d'acord amb mi –i permetin-me la petita llicència que seguidament faré, i estic segur que deuran estar d'acord amb mi que la faci– que avui, per raons òbvies, haig de fer un esment especial. I en podria fer més, per qüestions de proximitat personal, de

coneixença personal, per qüestions d'heroïcitat, per qüestions de trajectòria, per qüestions de brillants professionals; per totes aquestes qüestions podríem fer els esments que he dit abans. Però deixin-me fer-ne un de molt especial, que és a Ràdio 4.

Com que les raons són òbvies, no cal que hi insisteixi. Ara, sí que, de tot cor, vull deixar constància avui i aquí, de forma totalment solemne, del suport que aquesta presidència dóna a la continuïtat de Ràdio 4 i al grup de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya. Permetin-me, doncs, aquesta petita llicència.

Tot això, avui, en uns temps de canvis, en uns temps d'una certa confusió en el terreny dels valors, en uns temps en què els mitjans de comunicació s'enfronten sovint a una contradicció entre el que són les responsabilitats socials i el que és la recerca d'audiència, entre el seu caràcter de servei i un caràcter més aviat mercantil. Per tant, tot plegat té molta importància.

L'esport, ho repetim sovint, ho sabem tots, té molts vessants, realitza moltes funcions en molts àmbits, des de la prevenció de la salut fins a l'oci. I, com ja vaig fer en part l'any passat, vull aprofitar l'oportunitat d'adreçar-me a vostès per incidir en el seu paper de transmissors i generadors de valors.

D'una banda, el periodisme esportiu ajuda a crear referents, crea models per als més joves. El seguiment, per exemple, del que fa en Pau Gasol a l'NBA, seguir la seva trajectòria, permet veure, per exemple, que assolir els somnis és possible, que per ser català un jove no té menys talent ni menys condicions per fer les coses extraordinàriament bé i destacar entre els millors. Els èxits d'algú proper ens permeten alimentar l'autoestima dels nostres orígens, no pas per fer xovinisme ni patriotisme a cops de pit, sinó en positiu, per poder afirmar que som iguals, que tenim les mateixes opcions que la resta, si vostès volen, ja que tot sovint, en el fons, acabem depenent de nosaltres mateixos.

Transmetre aquest valor, el de la igualtat, el del respecte, és també el que envolta la lluita contra el racisme en l'esport, i darrerament de forma molt especial en el món del futbol. L'any passat els parlava també de la lluita contra el racisme. Però la realitat és tossuda, i l'actualitat, evidentment, em porta a tornar a fer-hi referència. Torna a ser actualitat pel cas del jugador del Barça, l'Eto'o, al camp del Saragossa. Però aquest només és un exemple. El mateix va passar fa uns mesos

a Itàlia, a Messina, on un altre jugador de color, Zoro Kpolo, també va amenaçar de retirar-se del camp davant els crits racistes, en aquest cas d'afecionats de l'Inter de Milà. La repercussió d'aquests i d'altres casos arreu d'Europa, com, per exemple, el de pintades antisemites a Udine contra el fitxatge d'un jugador, o el de les sancions a jugadors d'Anglaterra o el Brasil per insults racistes, o el del mateix Paolo di Canio, amb les seves salutacions feixistes en abandonar el terreny de joc, són exemples de la importància del periodisme esportiu en la configuració de valors, en la seva incidència social.

El tractament que d'aquests fets fan els mitjans genera opinió, provoca la reflexió en la societat i ens recorda la necessitat de seguir defensant el respecte a totes les identitats i de seguir combatent aspectes i actituds negatives, com el racisme o el feixisme. Més enllà de la notícia, del fet que, per exemple, un futbolista amenaci de deixar el camp, del que cal ser conscients és que del tractament que se'n faci en els mitjans sorgeix un debat que incideix en l'evolució de la nostra societat.

Mirin, jo només els posaré un exemple molt senzill, però absolutament clar: la incidència que això té en el futbol base. Si vostès veuen partits de les categories més inferiors, de nois i noies joves, petits, infants i adolescents, fixin-se com celebren els gols: ho fan exactament igual a com ho veuen fer als seus ídols per televisió. Fixin-se com es vesteixen, com es decoren: exactament igual a com ho veuen fer als seus ídols. Fixin-se, fins i tot, com agafen aquelles actituds, aquells vicis, de tirar-se a terra per perdre temps, de vegades mal aconsellats, fins i tot. És a dir, adquireixen els mateixos vicis que els seus ídols quan els veuen per televisió. Per tant, el futbol d'elit es projecta en el futbol base. És per això que és absolutament importantíssim que siguem conscients amb els valors. Es projecta allò positiu, però també allò negatiu. Si en un estadi de futbol els crits racistes predominen, és evident que al final això serà normal i s'assumirà. Per tant, és importantíssim que els mitjans de comunicació coneguin i transmetin, que de fet ho fan, la importància d'aquests fets.

D'altra banda, l'esport d'alta competició ens recorda contínuament la importància de l'esforç, del treball en equip, i fins i tot que no tot es redueix a guanyar o a perdre. O, com també hem sentit fa uns dies, no tot és guanyar molts diners amb la feina que es fa. El seguiment de determinats equips d'esportistes ens permet

comprovar la importància de l'ambient de treball, del fet de gaudir d'allò que es fa. L'esport també ens mostra la necessitat d'assumir responsabilitats, de no pensar només en un mateix o de mantenir una certa disciplina, valors i més valors positius que ens cal mantenir vius per al progrés i la convivència d'una societat, d'un país. I, de la mateixa manera, l'esport posa de manifest els perjudicis dels valors negatius, i, per què no dir-ho, també ens recorda que de vegades la vida és injusta, però que a la llarga s'acaben imposant l'esforç, la fermesa, la voluntat i la coherència.

I, més enllà dels valors, l'esport és sempre emoció. Resultat final al marge, la il·lusió i l'emoció són sentiments imprescindibles en les nostres vides. I, com a font d'emocions i d'il·lusions, l'esport presta un servei en el qual els seus transmissors, els mitjans de comunicació, exerceixen un paper absolutament fonamental.

Per això és important, per exemple, la reivindicació de les seleccions nacionals, perquè impedit que competeixin oficialment en part es prohibeix viure emocions i il·lusions a moltes persones, s'impedeix un dret, s'impedeix allò que deia abans de la igualtat, en definitiva.

L'esport és, doncs, també, un reflex del país, no solament per les limitacions que es posen en la voluntat de tenir els mateixos drets que els altres. El nombre de persones que practiquen esport, les persones associades a entitats esportives, el desenvolupament d'estructures esportives, la càrrega simbòlica de determinades entitats i de determinats clubs o el comportament d'esportistes i aficionats són alguns dels miralls que té aquest país.

D'aquí la importància de l'atenció a l'esport de base, a l'esport *amateur*. És aquest esport de base el que incideix més directament en la transmissió de valors, en la millora de la salut, en la consolidació d'una societat activa i participativa, en la integració social. La seva promoció és un valor afegit que sobrepassa fins i tot el valor de la notícia. És un veritable servei de país. Perquè, d'una manera o altra, mitjançant l'esport no solament podem llegir aquest país: mitjançant l'esport es pot fer, es pot construir, aquest país, i es pot construir, de retruc, un futur millor.

I els professionals del periodisme esportiu teniu l'oportunitat, jo diria fins i tot la responsabilitat, després del que acabo d'exposar, de ser conscients i de participar en aquesta construcció del futur. Està en les vostres mans. De fet, el futur està en

les nostres mans, en les de tots. Sempre hi ha un moment en què podem decidir. Potser no sempre, però en un moment o altre al final acabem tenint l'oportunitat i la responsabilitat de decidir. Jo estic convençut que vostès son conscients perfectament d'això que els acabo d'expressar.

Moltes gràcies, doncs, per ser aquí, moltes gràcies per fer la feina que fan, moltes felicitats als guardonats, i el Parlament de Catalunya és a la seva disposició per si mai ho volen repetir.

Gràcies i bona nit.